

بررسی مسائل و مشکلات سیستم پیاده و راهکارهای پیشنهادی برای آن

پژمان سلیمی^{۱*}

۱- کارشناس ارشد معماری- معماری، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد شهرکرد

Pezhman0033@gmail.com

چکیده

مسیرهای عابر پیاده به عنوان بخش جدایی ناپذیر سیستم حمل و نقل شهری و ارتباط دهنده مبدأ، مقصد با سواره رو می باشد. با توجه به مسائل و مشکلاتی که وسایل نقلیه موتوری درون شهری به وجود آورده، توجه جدی به پیاده ها می تواند با کاهش مصرف سوخت، آلودگی هوا، معضلات ترافیکی و هزینه خانوارها همراه باشد. همچنین سبب افزایش سلامتی جسمی و روحی شهروندان و خلق فضا های شهری با کیفیتی مناسب خواهد شد. هدف از تهیه این مقاله بررسی مسائل و مشکلات سیستم پیاده در ترابری شهری می باشد، اگر چه با توسعه ی شهرها استفاده از سیستم سواره و ماشین پر رنگ تر شده اما حمل و نقل به صورت پیاده نیز از اهمیت به سزایی برخوردار می باشد. با این وجود سیستم پیاده دارای معایب و مشکلاتی می باشد که این مشکلات ناشی از فرم شبکه ی معابر و ... می باشد در این میان عرض شبکه معابر می تواند بر کیفیت آن تاثیر به سزایی داشته باشد. در راستای بهبود کیفیت پیاده روها عواملی هم چون جداسازی مسیرسواره از پیاده، تناسب بین عرض معبر و ارتفاع بناها، کف سازی مناسب و... میتواند دخیل باشد در این میان توجه به ایمنی عابرین پیاده نیز از اهمیت بالایی برخوردار است که در ادامه به توضیح و بررسی این مسائل می پردازیم.

واژه های کلیدی: معماری شهری، المان های معماری، ترافیک، شبکه معابر، عابر پیاده، پیاده رو.

۱- مقدمه

شهرها، اغلب شامل شبکه ی پیچیده ای از راهها، خیابان ها، پارک ها و پیاده روها می باشند، ایجاد هرگونه چالش برای افراد پیاده، باعث بروز معضلات زیادی در جهت رسیدن آنها به مقصدشان می شود. تجربه نشان می دهد اگر مردم با مشکلی در مسیرهای عابر پیاده مواجه شوند، از گذراندن وقت در این مسیرها در شهر ناامید می شوند و امکان حضور آنها در این فضاها کم می شود. پیاده روها نیز همانند بسیاری از جنبه های زندگی شهری، دارای ساختار اجتماعی و فیزیکی خاص خود هستند. در کشورهای گوناگون، تلاش های زیادی در سطوح متفاوت برنامه ریزی شهری برای تشویق و تسهیل حرکت در پیاده روها صورت می گیرد و حمایت های دولتی و شهرداری ها در این زمینه سهم به سزایی دارند. آن چنان که بسیاری از شهرها به تدوین برنامه ها و چشم اندازهای توسعه شبکه های پیاده در مقیاس های زمانی متفاوت و به ویژه با چشم انداز قرن بیست و یکم همت گماشته اند. شبکه معابر دسترسی، اثر زندگی بخشی در کالبد شهر دارد. لیکن دیده می شود که در شهرهای حاضر که به تمام معنا مسخر وسایل نقلیه و چیرگی آن بر انسان شده اند، پیاده روی مورد کم توجهی قرار می گیرد و پیاده ها همواره در معرض آسیب و مخاطره جانی و مالی به سر می برند. به عبارت بهتر حرکت پیاده از دو جنبه اصلی به عنوان رکنی از سیستم حمل و نقل درون شهری و به عنوان فضایی برای ارتباطات و برخوردهای رو در روی اجتماعی، نه تنها منزلی نیافته است بلکه در زمان حاضر جایگاه چنان ناچیز دارد که حتی به عادی ترین حالت خود به عنوان سیستمی از حمل و نقل شهری نیز سهمی پیدا نکرده و این گونه است که پیاده حقوق خود را پایمال شده می یابد [۱ و ۲].